

З правильним лікуванням і доглядом, багато собак з епілепсією можуть вести активне і щасливе життя. Важливо забезпечити собаці комфортні умови, мінімізувати стрес, і забезпечити регулярні відвідування ветеринарного лікаря для моніторингу та корекції лікування. [4]

Деякі породи собак мають підвищений генетичний ризик розвитку епілепсії. Важливо вести контроль над розведенням та обирати плідників з генетичною стійкістю до цього захворювання.

Запобігання травмам, отруєнням та іншим факторам ризику може допомогти у запобіганні розвитку епілепсії у собак.

Отже епілепсія у собак є серйозним неврологічним захворюванням, яке вимагає уваги та правильного лікування. Діагностика, лікування та підтримуюча терапія покращують якість життя та прогноз для собак, що страждають від цього захворювання.

Список використаних джерел

1. Berendt, M., Farquhar, R.G., Mandigers, P.J., et al. (2015). International veterinary epilepsy task force consensus report on epilepsy definition, classification and terminology in companion animals. BMC Veterinary Research, Vol. 11, 1. Retrieved from <http://bmcvetres.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12917-015-0461-2>.

2. Evangeliou, A., Spilioti, M., Doulioglou, et al. (2009). Branched chain amino acids as adjunctive therapy to ketogenic diet in epilepsy: pilot study and hypothesis. Journal of Child Neurology, 24, 1268-72.

3. Evangeliou, A., Spilioti, M., Doulioglou, et al. (2009). Branched chain amino acids as findings in healthy and Finnish Spitz dogs with epilepsy: visual and background quantitative. <http://bmcvetres.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12917-015-0461-2>.

4. Dewey C. V. Anticonvulsant therapy in dogs and cats / Dewey. // Vet Clin North Am Small Anim Pract. 2006. №36. С. 1107-1127.

5.

УДК 619:616

АСКАРИДОЗ СВИНЕЙ

Сурміленко Н. В., здобувач вищої освіти 2 курсу,

Островська А.В., здобувач вищої освіти 3 курсу,

Коренева Ж. Б., к. вет. н., доцент, завідувач кафедри нормальної і патологічної морфології та судової ветеринарії

Одеський державний аграрний університет

ochildn@gmail.com

koreneva-z@ukr.net

Актуальність теми. Одним з поширених захворювань свиней в умовах промислового утримання є аскаридоз. Аскаридоз відноситься до гельмінтозних захворювань і може уражати не тільки свиней, а й людину та інших ссавців. Поширене захворювання в більшості країн світу особливо в тох де розвинуто промислове розведення свиней. Захворювання досить тяжко діагностувати так, як воно має, в більшості випадків, хронічний, скритий перебіг.

Наявність *Ascaris suum* в організмі тварин має негативний вплив на їх стан здоров'я тварин. Збудники викликають механічне ушкодження тканин і органів у свиней і в першу чергу органів систем травлення та дихання. Крім того, аскариди грабують організм тварин на поживні речовини та сприяють інтоксикації. За даними фахівців ветеринарної медицини та галузі свинарства, захворюваність на аскаридоз коливається в межах 43-58%. Щорічно аскаридоз є причиною значних економічних збитків в галузі свинарства. [1-5]

Мета: визначення етіології, патогенезу та симптоматики аскаридозу свиней в умовах дрібних селянських господарств.

Методи дослідження: епізоотологічні, клінічні, лабораторні, паразитологічні.

Результати досліджень. Основні породи свиней, що утримуються в господарстві - велика біла та П'єтрен. Тварини цих порід досить крупні: жива маса самиць до 230- 240 кг,

самців кнурів – 240-265 кг, новонароджені поросята - 1,1-1,2 кг, поросята на момент відлучення (30-а доба)- 4,5 - 5,2 кг. Утримання свиноматок в станках, молодняк утримується групами за віком по 10-15 тварин в спеціально обладнаних загонах.

На території господарства в останні роки у свиней реєструється бешиха й аскаридоз. Джерелом інвазії є інвазовані (хронічно хворі) тварин, а також порушення умов утримання тварин. Найчастіше захворювання відмічається у молодняка віком від двох до п'яти місяців. У тварин цієї вікової групи ЕІ найвища.

Щорічно відмічається до чотирьох піків захворюваності свиней: у відсотках - найвищий у червні до 68 відсотків, у травні до 43 відсотків, у жовтні та березні 39 - 35 відсотків. Основні етіологічні чинники: перегрупування тварин, зниження резистентності, літнє утримання тварин на вигульних майданчиках.

Захворювання перебігає у двох формах – легеневої (гострій) та кишковій (хронічній). Основні симптоми хвороби залежать саме від форми перебігу аскаридозу.

За легеневої форми у поросят відмічають: гарячку (до 41,5-42,0°C), порушення з боку ЦНС – координація рухів, пригнічення чи збудження; з боку системи дихання – задишка, хрипи, витікання з носової порожнини (серозні, серозно-катаральні, серозно-гнійні); з боку шкіри – розчухування.

За кишкової форми у поросят відмічаються порушення з боку ЦНС – координація рухів, пригнічення; з боку системи травлення – спотворення апетиту чи його зниження, а інколи і повна відсутність.

Розвиток патологічних змін в організмі хворих тварин залежить від місця знаходження статевозрілих паразитів та міграції їх личинок. Основний шлях аскарид: кишечник, печінка, серце, легені, кишечник. Найчастіше патологічні зміни виявляються в кишечнику, трахеї, бронхах, а також в легенях та печінці.

В трахеї та бронхах відмічаються ознаки розвитку запалення: набряк слизових оболонок органів, наявність ексудату, крапчасті та плямисті ділянки крововиливів, інколи паразити. В легенях виявляли ознаки пневмонії: ущільнення тканини органу, поява ділянок різного кольору (червоних, темночервоних, рожевих); в місцях локалізації личинок відмічали осередки розростання сполучної тканини; наявність ділянок емфіземи та ателектазу. З боку плеври відмічали наявність невеликих гранулом у вигляді сіруватих невеликих вузликів. Мікроскопічно: крововиливи, в альвеолах накопичення серозно-геморогічного ексудату та епітеліальних клітин, а окремих альвеолах відмітили наявність личинок паразита

В кишечнику відмічаються ознаки катарально-гнійного запалення (слизова оболонка нерівномірно забарвлена, є осередки крововиливів), ексудат містить бульбашки газів. В просвіті кишечника є статевозрілі паразити. Мікроскопічно: розвиток серозно-геморагічного запалення, злущення епітелію та масивне ушкодження ворсинок тонкого кишечника (пошкодження та атрофія).

В печінці спостерігали наявність сіро-білих фіброзних осередків, розміром до 1 -2 см. Мікроскопічно: навколо личинкової стадії аскарид спостерігається формування вузликів (гранулом).

Лікувальні заходи проводили з використанням: в першій групі препарат «Піперазин» - дворазово, по 0,25 г на 1 кг маси тіла поросят; в другій групі препарат «Альбендазол», одноразово, по 0,25 г на 1 кг маси тіла поросят; в третій групі препарат «Бровадазол» . одноразово, по 0,25 г на 1 кг маси тіла поросят. Відмічена різна ефективність ветеринарних препаратів: «Альбендазол» - 98%, «Піперазин» – 72%, «Бровадазол» 95%.

Висновки. 1. Діагностика аскаридозу у свиней ускладнена так, як симптоми захворювання не є специфічними, тому в умовах господарств аскаридоз є хронічним захворюванням. 2. Личинки сприяють розвитку сенсibiliзація організму свиней до їх токсичних продуктів обміну, під час міграції по організму.

Список використаних джерел.

1. Айшпур О. Є. Класифікація збудників респіраторних хвороб свиней. Ветеринарна біотехнологія. 2015. 27. С. 29-39.
2. Євстаф'єва В. О. Епізоотологічні особливості нематодозів свиней у зоні Лісостепу України. Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія: Ветеринарна медицина. 2014. 1. С. 161-163.
3. Пелень Р. А. Епізоотологічний моніторинг хвороб свиней в Україні. Ветеринарна біотехнологія. 2012. 21. С. 330-335.
4. Потоцький М. Аскариоз (аскаридоз) свиней. Ветеринарна медицина України. 2003. 3. С. 24.
5. Фещенко, Д. В. Патоморфологічні зміни в організмі свиней, хворих на змішаний нематодоз. Ветеринарна медицина. 2013. 97. С. 288-289.

УДК 636.09

МОРФОЛОГІЧНІ ТА БІОХІМІЧНІ ПОКАЗНИКИ КРОВІ У ДРІБНИХ ТВАРИН ПРИ ПАТОЛОГІЇ ПІДШЛУНКОВОЇ ЗАЛОЗИ.

Такатли М. С., здобувач вищої освіти 2 курсу

Коренева Ж. Б., к. вет. н., доцент, завідувач кафедри нормальної і патологічної морфології та судової ветеринарії, ОДАУ, Одеса, Україна,

Роша Л. Г., д. мед. н., професор

Одеський державний аграрний університет

koreneva-z@ukr.net

roshalg@ukr.net

Актуальність теми. Останнім часом у дрібних домашніх тварин почастишали випадки розвитку патологій органів системи травлення, і в першу чергу, найбільших застійних залоз – печінки та підшлункової залози. Поширення захворюваності цих органів має зв'язок з посиленими метаболічними процесами та активною участю залоз в процесах обміну речовин. За даними фахівців, основними причинами розвитку патологій є: порушення годування тварин, тривала інтоксикація, спадковість (цукровий діабет), стрес, екологічні фактори.

Хвороби печінки та підшлункової залози різноманітні: запалення, дистрофія, некроз, гіпотрофія, гіпертрофія, новоутворення, травматичні ушкодження. Більшість захворювань є вторинними і розвиваються в комплексі з патологією інших органів. Основними захворювання підшлункової залози, що досить часто зустрічаються в практиці ветеринарного лікаря є: гострий панкреатит, хронічний панкреатит, доброякісні та злоякісні новоутворення підшлункової залози, травматичні ушкодження. [1-5]

Мета: визначення морфологічних та біохімічних показників крові у дрібних тварин при патології підшлункової залози.

Матеріал і методи дослідження: об'єктами дослідження були дрібні тварини, які мали симптоматику патологій органів травлення; предмет дослідження - зміни морфологічних та біохімічних показників крові; методи дослідження – гематологічні та біохімічні, УЗД.

Результати досліджень. *Гематологічні показники.* У тварин з патологіями підшлункової залози (собаки) відмічаються ознаки розвитку анемії, що підтверджується зменшенням вмісту гемоглобіну та кількості еритроцитів в одиниці об'єму крові. Дослідженнями встановлено, що у хворих тварин: кількість еритроцитів коливалася в межах $6,71 \pm 0,02$ Т/л, що на $1,58$ Т/л менше ніж у здорових тварин $8,29 \pm 0,03$ Т/л.

Щодо вмісту гемоглобіну, то у хворих тварин вміст гемоглобіну крові коливався в межах $129,38 \pm 1,23$ г/л, порівняно з аналогічним показником здорових тварин $151,28 \pm 0,9$ г/л, що менше на $11,69\%$.

Відмічається загальне збільшення кількості лейкоцитів в організмі хворих тварин, що може бути обумовлено розвитком запальних процесів: у хворих тварин кількість лейкоцитів коливалася в межах $13,11 \pm 2,54$ Г/л, а у здорових тварин - $11,13 \pm 1,18$ Г/л.